



REPUBLIKA  
SLOVENIJA  
VIŠJE  
DELOVNO  
IN SOCIALNO  
SODIŠČE

VDS sklep Pdp 2246/2001

**Sodišče:** Višje delovno in socialno sodišče

**Oddelek:** Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

**ECLI:** ECLI:SI:VDSS:2003:VDS.PDP.2246.2001

**Evidenčna številka:** VDS02220

**Datum odločbe:** 20.02.2003

**Področje:** DELOVNO PRAVO

**Institut:** razporeditev na drugo delovno mesto

**Zveza:** Zakon o davčni službi člen 24.

## Jedro

Zmoten je zaključek, da Pravilnik o sistemizaciji nima pravne podlage niti v Zakonu o davčni službi niti v Zakonu o razmerjih plač v javnih zavodih, državnih organih in organih lokalnih skupnosti. Z aktom o sistemizaciji je mogoče predpisati za delovno mesto inšpektorja III višješolsko izobrazbo. Akt o sistemizaciji ni nezakonit, saj sprejetje Zakona o davčni službi ne pomeni, da ni dopustno z drugimi zakoni ali s podzakonskimi akti, konkretno tudi s Pravilnikom o sistemizaciji, določiti več vrst delovnih mest, tako posebej z visokošolsko kot tudi z višješolsko izobrazbo.

## Izrek

Pritožbi se ugodi, sodba sodišča prve stopnje se v izpodbijanem delu (tč. 1, 2 in 4 izreka) razveljavi in vrne v tem obsegu v novo sojenje.

Pritožbeni stroški so nadaljnji stroški postopka.

## Obrazložitev

Z izpodbijano sodbo je Delovno sodišče v Celju razsodilo, da se odločba tožene stranke z dne 27.9.1999 o razporeditvi tožnika na delovno mesto inšpektor za hitre preglede - inšpektor III in odločba z dne 2.11.2000 o zavrnitvi ugovora zoper citirano odločbo in potrditvi, razveljavita. Nadalje je sodišče prve stopnje ugotovilo, da tožnik v času od 1.10.1999 do 28.11.2000 ni bil razporejen na delovno mesto inšpektor za hitre preglede, inšpektor III v oddelku za davčno inšpiciranje v Davčnem uradu Celje: zavrnilo je nadaljnji tožbeni zahtevek, da je tožena stranka dolžna tožnika razporediti na delovno mesto, ki ga tožnik dejansko opravlja in mu od tega delovnega mesta priznati vse pravice, ki izhajajo iz tega, v roku 8 dni pod izvršbo ter ga je dolžna razporediti za navedeno obdobje na delovno mesto davčnega inšpektorja in mu iz tega dela priznati vse pravice, v 8 dneh pod izvršbo. Nadalje je sodišče prve stopnje odločilo, da je tožena stranka dolžna tožniku povrniti stroške postopka v znesku 62.910,00 SIT z zakonitimi zamudnimi obrestmi od 15.11.2001 do plačila, v roku 8 dni pod izvršbo.

Zoper navedeno sodbo se pritožuje tožena stranka iz vseh pritožbenih razlogov.

Pritožba je utemeljena.

Glede 1. tč. izreka izpodbijane sodbe pritožba navaja, da ZDS v 24. čl. določa, da je za inšpektorja lahko imenovana oseba, ki ima visokošolsko izobrazbo in najmanj 5 let delovnih izkušenj oz. oseba, ki ima le višješolsko izobrazbo in najmanj 10 let delovnih izkušenj ter poseben strokovni izpit. Tožena stranka je na podlagi 3. čl. Zakona o delavcih v državnih organih (ZDDO) sprejela pravilnik in v njem predvideva več delovnih mest inšpektorjev, ki se razlikujejo po zahtevnosti del, po različnih izhodiščnih količnikih za določitev osnovne plače ter zahtevani stopnji izobrazbe in zahtevah delovnih izkušenj. Tožena stranka opozarja, da nezakonnosti Pravilnika ni ugotovilo niti Višje delovno in socialno sodišče po sodbi Pdp 703/2001, z dne 11.10.2001. Pritožba meni, da je sodišče nepravilno uporabilo materialne določbe v delu, ko se je postavilo na stališče, da je določitev količnika za delovno mesto inšpektorja III v višini 2,75 v nasprotju z določbami ZRPJZ. Med drugim navaja, da sodišče spregleda, da prav ZRPJZ v isti tabeli vsebuje tudi delovno mesto inšpektor III s količnikom 2,75. ZRPJZ namreč v 9. čl. določa, da so količniki za določitev osnovne plače tipičnih delovnih mest drugih zaposlenih določeni v tabeli, ki je sestavni del zakona. Sodišče navedenih določb materialnega zakona ni upoštevalo. Zmotno je tudi prepričanje sodišča, da Pravilnik ni usklajen z uredbo, ker le-ta v sistemizaciji ne opredeljuje delovnega mesta inšpektor III, saj II. odst. 1. čl. uredbe določa, da se uredba ne uporablja za tista vprašanja notranje organizacije in sistemizacije delovnih mest, ki so posebej urejena z zakonom ali uredbo Vlade RS. ZRPJZ v tabeli, ki je sestavni del zakona, opredeljuje sporno delovno mesto, ZDS pa v 24. čl. omogoča alternativno izbiro glede izobrazbe. Če bi se uredba tako tolmačila, tožena stranka delovnega mesta z višješolsko izobrazbo sploh ne bi mogla sistemizirati. Razen tega določba 35. čl. in sicer II. odst. navaja, da se delovna mesta, ki niso določena kot tipična, razvrščajo glede na podobno stopnjo zahtevnosti in podoben način izvajanja nalog v ustrezna tipična delovna mesta.

Razen tega pritožba glede 2. tč. izreka sodbe navaja, da ne obstajajo pogoji za ta ugotovitveni del, ker se ugotovitvena tožba lahko vložijo le, če je tako določeno s posebnimi predpisi in če ima tožeča stranka pravno korist od tega. Sodišče se ni ukvarjalo z utemeljenostjo ugotovitvenega dela zahtevka, niti ni obrazložilo, zakaj je temu delu zahtevka ugodilo, zato je sodba nerazumljiva.

Pritožbeno sodišče ocenjuje, da pritožba v bistvu pravilno navaja zakonske določbe in druge predpise. Sodišče prve stopnje je zmotno pravno zaključilo, da Pravilnik o sistemizaciji nima pravne podlage niti v Zakonu o davčni službi niti v Zakonu o razmerjih plač v javnih zavodih, državnih organih in organih lokalnih skupnosti. Sodišče napravi zmoten zaključek, da ni dopustno z aktom o sistemizaciji predpisati delovnega

mesta inšpektorja III z zahtevano višješolsko izobrazbo. Akt o sistemizaciji, to je Pravilnik o sistemizaciji, ni nezakonit, kot zmotno zaključuje sodišče prve stopnje, saj Zakon o davčni službi še ne pomeni, da ni dopustno z drugimi zakoni ali s podzakonskimi akti, konkretno tudi s Pravilnikom o sistemizaciji določiti več vrst delovnih mest, tako posebej z visokošolsko izobrazbo, kot tudi višješolsko izobrazbo. Zato je sodišče prve stopnje zmotno in preuranjeno odločilo, ko je razveljavilo izpodbijani odločbi za delovno mesto inšpektor za hitre postopke - inšpektor III le iz prej navedenega razloga.

Pritožba je tudi utemeljena glede izreka v 2. tč. izpodbijane sodbe, saj je negativna opredelitev, da se ugotovi, da tožnik v določenem času ni bil razporejen na delovno mesto inšpektor za hitre preglede - inšpektor III v bistvu protislovna; četudi bi bil nezakonito razporejen, je bil razporejen. Izrek pod 2. tč. v obrazložitvi sodbe je tudi nejasno obrazložen, ker tožeča stranka pred dokončnostjo odločbe o razporeditvi ni mogla biti veljavno razporejena na delovno mesto inšpektor za hitre preglede - inšpektor III, ker tožena stranka ni opredelila, da gre za razporeditev zaradi nujnih potreb. Dokončno je bilo o ugovoru tožeče stranke odločeno z drugostopenjskim sklepom tožene stranke z dne 2.11.2000. Sodišče je iz navedenih razlogov ugodilo pritožbi in se z razlogovanjem pritožbe glede tega dela izpodbijane sodbe strinja.

Iz obrazložitve sodbe in drugih podatkov v spisu oziroma v bistvu iz dopolnitve tožbenega zahtevka, podanega na glavni obravnavi dne 15.11.2001, izhaja skladno z obrazložitvijo, ne pa izrekom izpodbijane sodbe, da je tožeča stranka v bistvu uveljavljala, da razporeditvena odločba ni postala dokončna, dokler ni drugostopenjski organ odločil. To pomeni, da ne glede na nezakonitost te odločbe tožena stranka ni smela zmanjšati pravice tožnika po nedokončni odločbi. Pravilno je sicer razlogovalo sodišče prve stopnje, da ni bilo razlogov za suspenzivno učinkovanje ugovora tožnika. Čeprav sodišče ni vezano na predlagani zahtevek glede nedenarne terjatve, pa je vendar vezano na obseg spornega razmerja. Tudi v primeru zakonitih izpodbijanih odločb o določitvi plače po količniku za delovno mesto inšpektor III, bi tožnik imel pravico, da v tem času, v kolikor je plača nižja od prejšnje, zadrži plačo, kot jo je imel pred razporeditvijo na to novo delovno mesto inšpektorja III. Takega denarnega zahtevka sicer tožnik ni postavil. Morebiti bi lahko šlo za odločitev kot o nedenarnem zahtevku, o njegovi pravici, da učinkuje izpodbijana odločba o razporeditvi na delovno mesto inšpektor III šele od dneva dokončnosti naprej, ne pa pred tem. Odločitev sodišča je torej protislovna in nejasna, kar pritožba pravilno uveljavlja, zato je bilo treba pritožbi tudi v tem delu ugoditi in razveljaviti izpodbijani izrek v tč. 2 izpodbijane sodbe.

Zaradi razveljavitve izpodbijane sodbe v 1. in 2. tč. izreka glede glavne stvari, je bilo treba tudi razveljaviti izrek o stroških in ga pridržati za končno odločitev sodišča v tem sporu.

Pritožbeno sodišče bo torej moralo še preizkusiti, ali je izpodbijana odločba tožene stranke zakonita ali ne, upoštevaje skladnost s Pravilnikom o sistemizaciji z oziroma drugimi splošnimi akti in predpisi, ki se nanašajo na sporno vprašanje. Po dopolnitvi dokaznega postopka v nakazani smeri bo sodišče prve stopnje ponovno odločilo o zahtevku, zato je bilo treba zadevo vrniti sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Zaradi razveljavitve izpodbijane sodbe je bilo treba odločiti, da so pritožbeni stroški nadaljnji stroški postopka.

**Datum zadnje spremembe: 22.08.2009**